

XXVII МЕЖДУ-
НАРОДЕН ФЕСТИ-
ВАЛ „МАРТЕНСКИ
МУЗИКАЛНИ ДНИ“

ЖИВО И АРТИСТИЧНО ОБЩУВАНЕ С МУЗИКАТА

Третата вечер от двадесет и седмото издание на Мартенските музикални дни ще запомнят не само летописците. Емоционалната памет в случая има повече предимства, защото тъкмо тя ще запечата безпогрешно и завинаги представата за този концерт с многолюдната, шумна и възторжена публика в Дома на културата.

Удивителен ансамбъл! Неговото съвършенство е в състояние да обезоръжи и най-придирчивия съдник, да „подпали“ въображението и на най-безучастния слушател в залата. Вещиност, безучастни нямаше. Не би могло да бъде и иначе пред този „нарец“ сетивата спектакъл на Камерния ансамбъл „Софийски солисти“, този път под диригентството на з. а. Пламен Джуров.

Изкуството на ансамбъла просто завладява съзнанието. Чудесен пример за това колко живо, артистично и одухотворено може да бъде общуването с музиката. И там всеки автор, всяка творба е откровенно, изненада, възторг, миг на сътворение и наслада. Респектираща е лекотата, с която „Солистите“ моделират всяка музикална идея, всяка фраза и детайл. Дори отделният црих за тях е вече откритие. И в същото време — безпогрешният усет за формата, винаги завършена и цялостна, ненакъръпима в своето единство и устремност. Истински майстори на инструменталната мишнатора. Може би именно затова цикълът от пнеси на Сергей Прокофиев „Момелотни и сарказми“ (оркестрация Иван Бакалов) се пре-

върнаха в своеобразен център на програмата — остро характерни сцени, живи динамични „скици“ от портрета на големия съветски майстор. Музиката на изразителния жест, на неочакваните обрати на мисълта и афористичния изказ — особен полет на фантазията и въображението, който сякаш „съствяваше“ и „разреждаше“ пространството с внезапни отклонения, с учудваща смяна на динамиката и израз — съвсем по прокофиевски.

Каква активност при звукоизвличането! Може би именно този вътрешен усет към живота на изразителност на звука, към характерната оцветеност на звуковото пространство — при това точно толкова, колкото допуска естествената мяра на вкуса — прави изкуството на „Софийски солисти“

тъй свежо и примамливо. Дори блестящият виртуозитет на състава някъде като че ли отстъпва пред изумителната способност на тези музиканти да боравят свободно с различните отсенки и нюанси на музикалната материя.

Как сочно и пълно прозвуча известното „Адажио“ от Красмир Кюрчакчийски в началото на програмата. А след не го оркестърът „погъна“ в деликатните очертания на съпровода в Концерта за обой на Марчело, с неуловимите „гласове“ на динамиката и чувството, отмерващи с „царствена“ лекота движението на соловата партия. Ето още едно магнетично присъствие на сцената — обонствът Христо Къметски. Музикант, който стъписва със своя изискан инструментализъм. Впрочем, инструменталната прецизност на Христо Къметски е може би най-малкото, за което може да се говори в случая. Просто защото над всичко се налага удивителната му музикалност и

изразителност на присъствието му. И същото онова сливане с инструмента, свободно и естествено интониране на музикалната реч, което е привлекателно за големите личности в изкуството.

Симфонията на Менделсон приехме като любопитна и твърде ефектна находка сред малкоизвестните юношески съчинения на композитора романтик. И отново майсторството на „Солистите“ да обединят тази все още фрагментарно-еклектична, и все пак, очарователна партитура на „ранния“ Менделсон в единно движение.

Собствена кулминация оформи и неофициалната, „бисова“ част от програмата. Свикнали сме с тези великолепни „бисери“ от репертоара на „Солистите“ — с прочутата „Ария италиана“ из Вариациите на Бритън, с пишното бароково великолепие на „органната“ Увертюра от Мюфа и чисто земната красота на „Танца“ от Марин Големинов. Но има ше какво да се чуе и сега...

Вероятно удоволствието да застане пред такъв съвършен „инструмент“ като Камерния ансамбъл „Софийски солисти“ е най-пълно за самия диригент — з. а. Пламен Джуров. Усетихме го най-вече в красноречивата реторика на неговия жест, в мигновения артистичен контакт с музикантите от ансамбъла.

Всичко това причислява и фестивалният концерт в Русе към празничното оживление около двадесет и петгодишнината на Камерния ансамбъл „Софийски солисти“.